



# SLÆGTS-NYT

## FAMILIEMEDDELELSER FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 9

Januar 1954

6. årgang

### Til Slægtsnyt!

Min kære Fætter, P Nielsen Tanghusgaard, efterlyser de af Slægten, der ikke har indsendt deres Kontingent, jeg er sikkert en af dem, men det har en særlig Grund. Jeg synes, den sidste Sammenkomst var meget daarligt arrangeret, hvis vi i min Familie holder en Fest ude, overbeviser vi os om, at alt er, som det skal være, idet vi faa Timer før Festen paa Stedet ser efter, om alt er beredt, og Bordet dækket, som vi vil have det, men her var der intet foretaget, daarligt kaffebord og Middagen helt forfejlet og det kan ikke alt tilregnes Værten. Desuden er det forkert at kalde det en Slægts-fest, idet de forskellige Grene af Familien kun talte med deres egne, hvis man forsøgte at tale til andre af Familien, var de ikke en Gang venlige, saa man blev nærmest flov over at have tilladt sig den Frihed. Jeg er klar over, at der kun er faa, der kender mig, da jeg kom fra Hinge som 19 aarig, men jeg var saa naiv, at jeg troede, det var for at opfriske det gamle i Slægten man samlede, og særligt synes jeg, der skulde tages lidt Hensyn til de ældre. *C. Hald*

### Svar til C Hald!

I og for sig mener jeg ikke, der er Grund til at rippe op i „Ørnereden“ nu igen, men da det er saa sjældent, vore Læsere lader høre fra sig, tager vi dette med.

Jeg mener nu ganske vist, min kære Kusine her skyder over Maalet. Vore Venner i Aarhus gjorde et godt Arbejde med at tilrettelægge Festen for os, at det ikke klappede, som det skulde, skyldes alene Værten.

Naar jeg bestiller en Habit hos min Skrædder, regner jeg med, at den bliver leveret efter Aftalen.

Og naar man træffer Aftale med en Vært om Bespisning af et vist Antal Personer til en bestemt Tid, og dette glipper paa trods af, at man gentagne Gange i Dagene forud har aflagt Besøg paa Restaurationen, og faaet Aftalen bekræftet, saa kan man ikke se rettere, end Skylden ligger hos Værten. Jeg gentager en tidligere (i Nr. 4 at Slægtsnyt) udtalt Tak til Aarhus udvalget.

Derimod kan jeg give min Kusine Ret i, at det var meget forkert, naar det var saadan under Festen, „at hvis man forsøgte at tale til andre af Familien, end dem man forud kendte, var De ikke engang venlige, saa man nærmest blev flov over at have tilladt sig denne Frihed“. Kan vi ikke være enige om, at ved eventuelle senere Slægtsfester maa noget saadant ikke finde Sted. – Det maa vistnok have været under en uheldig Stjerne, denne Fest blev afholdt, og dette har gjort os knotne.

Helt ud kan jeg tage min kære Kusine under Armen, naar hun tilsidst skriver, at der burde tages lidt mere Hensyn til de ældre. Dette er nemlig noget, vi gamle sætter Pris paa. Men saa skulde vi fra vor Side heller ikke være alt for kritiske og uelskværdige.

*P.N.*

**Alle Slægtsmedlemmer  
ønskes et godt Nytaar.**

**RED.**

## Runde Tal

Mary Storgaard, Bjerrelide, 50 Aar d. 8. Jan.  
Mette Marie Rasmussen, Alderslyst, 70 Aar d. 1. April.  
Nikoline Kristensen, Nørskovlund. 70 Aar d. 26. Marts.  
Jens Peder Rask, Silkeborg, 65 Aar d. 13. Okt.  
Morten Storgaard, Aarhus, 50 Aar d. 11. Nov.  
Maren Sørensen, Nr. Lyndelse, 50 Aar d. 4. Dec.  
Ella Hermansen, Bjerringbro, 50 Aar d. 27. Okt.  
Nelly Sangild, Ans, 50 Aar d. 20. Aug.  
Ida Johansen, Duelund, 50 Aar d. 29. Febr.  
Else Kirstine Christensen, Linde, 80 Aar d. 27. Novbr.  
Svend Davidsen, Astrup, 50 Aar d. 10. Okt.  
Jens Kristian Nielsen, Storgaard, 80 Aar d. 6. Marts.  
Agnes Knudsen, Bukkrog, 65 Aar d. 15. Jan.  
Hilda Storgaard, København, 65 Aar d. 6. Juni.  
Poul Ejner Madsen, Silkeborg, 50 Aar d. 25. Jan.  
Karl Rasmussen, Nr. Lyndelse, 70 Aar d. 12. Sept.  
Karen Hald, København, 50 Aar d. 24. Febr.  
Søren Nielsen Storgaard, København, 70 Aar d. 14. Januar.  
Marie Bitsch, Aarhus, 50 Aar d. 27. Januar.

## Fødsler

(Slægtsbogen Side 88) Egon og Johanne Nielsen en Søn, f. d. 2. Dec. 1953 i Dollerup.  
(Slægtsbogen Side 73) Ruth og Ejvind Kristensen. Bukkrog, en Søn, Torben Johannes Kristensen.  
(Slægtsbogen Side 71) Ingeborg og Johannes Nielsen, Hinge Storgaard, en Søn Jørgen Storgaard Nielsen, f. d. 3. Juni 1953.

## Ansættelse

(Slægtsbogen Side 110) Thomas Mogensen er efter endt Uddannelse, ansat som Lærer ved Farre Skole ved Give.

## Bryllup

(Slægtsbogen Side 88) I. F. 5. Johannes Ejner Storgaard, Hvam, f. d. 3. Maj 1930 i Levring, gift d. 18. Juli 1953 med Agnes Pedersen, Haurdal, f. d. 13. Dec. 1932 i Haurdal, Datter af Arbejdsmand Marinus Pedersen, Haurdal.

## Sølvbryllup

(Slægtsbogen Side 108) Jens og Jensine Klemmensen, Gaarslev, har Sølvbryllup den 12. Juli, 1954.

## Dødsfald

Efter længere Tids Sygdom er Anker Storgaards Hustru, Hedevig Storgaard, Ans (Slægtsbog Side 87), afgaaet ved Døden d. 10.-7. 54 Aar gammel. Det var et haardt og smerteligt Tab for hendes Mand og Datter samt Svigersøn og 2 Smaapiger. De Smaapiger havde til daglig deres Gang hos Bedstemoderen, hvorfor hun ikke vil blive mindst savnet af dem. Hedevig har været en ualmindelig dygtig og proper Husmoder og holdt sit Hjem i mønsterværdig Orden, ligesom hun var sin Mand en god og kærlig Hustru. Trods gentagne Sygdomsperioder havde Hedevig et ukueligt godt Humør, hvorfor alle vi Svogre og Svigerinder vil tilslutte os Ankers Efterskrift paa hendes Gravsten, hvor der staar: „Tak for dit lyse Sind”.

Hedevig blev begravet paa Ans Kirkegaard d. 15. Juli. Det store Følge fyldte Kirken til sidste Plads. Pastor Hougaard talte smukt over afdøde. Ved en Mindesammenkomst paa Ans Kro blev der holdt Tale af Pastor Hougaard og Antonny Storgaard. A. S.

## Jordefærd

Det var et meget stort Følge, der i gaar fulgte Petrea Hermansen til hendes sidste Hvilested paa Hørup Kirkegaard. Baaren stod i den smukt pynkede Kirke, og et Væld af skønne Blomster og Kranse dækkede Koret og Midtergangen. Efter Salmen „Guds Fred er mer end Englevagt“ talte Pastor Ammentorp, Silkeborg, smukt om Fru Hermansen, ud fra Verslinjerne: „Og Støvet om en liden Stund faar ogsaa ørnevinger” og udtalte bl. a.: I Søsken og Eders Børn staar nu ved en Kiste, hvor Eders Mor med sit lille, fine Ansigt hviler, men det er kun for os Støvet, men Gud ske Lov at Støvet igen faar Vinger og Tiden har været lang for hende. Hun havde sin Barndomstid og Ungdomstid, og I mindes Eders Mor, der tog Eder ved Haanden. Det var hendes og Eders Lykke og nu hendes Alderdom med dens Minder. Hun takkede Gud for Dagene, der svandt, og det er vort Livshaab, og vi har levet, er gemt hos den gamle af Dage, og Støvet om en liden Stund faar ogsaa ørnevinger. Efter Salmen „Lille Guds Barn hvad skader dig“, førtes Kisten til Graven, og efter Jordpaakastelsen takkede Fru Hermansens Søn, Gdr. Jørgen Hermansen, Gl. Dalsgaard, det store Følge for Deltagelsen og indbød til Mindesammenkomst paa Ungdomsskolen. Her talte Sønnerne Jørgen Hermansen og Læge Kr. Hermansen, Roslev, smukt om deres milde og forstaaende Mor og deres gode Barndomshjem og sluttede med at udtale et Æret være deres Fars og Mors Minde.

## Dødsfald

Enkefru Ane Storgaard er den 27. Juli 1953 i en Alder af 80 Aar død hos sin Svigersøn og Plejedatter, Duelund Hermansen og Hustru, Østergade, Bjerringbro, hvor hun har boet i den sidste Tid. Fru Storgaard er født i Møborg ved Holstebro, og i 1901 kom hun til Hinge som Husbestyrerinde for Gdr. Laurits Storgaard, med hvem hun efter to Aars Forløb blev gift. Gaarden i Hinge solgte de imidlertid i 1914 og flyttede ind i et Hus i Nørskovlund. Her døde Laurits Storgaard i 1939, og Fru Storgaard solgte nu Huset i Nørskovlund og købte et mindre Hus i Kjellerup, hvor hun har boet siden. De sidste to Maaneder har hun tilbragt hos sin Svigersøn og Plejedatter i Bjerringbro, hvor hun har faaet en ualmindelig god Pasning og Pleje paa det sidste. Fru Storgaard var en meget arbejdsom og energisk Kvinde. Hun var meget aandeligt interesseret og har gennem Aarene gjort et stort Arbejde inden for Søndagsskolen og DMS's Kvindekreds, to Arbejdsomraader, der havde hendes særlige Interesse. Fru Storgaard var i hele sin Færd en flink og omgængelig Kvinde, som vandt sig mange Venner, hvor hun færdedes.

### **Bliver vi nødsaget til kun at sende Vandrebogen til en snæver Kreds?**

Maa jeg henvise til min Notits i „Slægts Nyt“ No. 7 angaaende Vandrebogen. Nu har Vandrebogen ligget fast det bedste af et Aar.

Synes I, at Slægten kan være tjent med det? Notitsen i „Slægts Nyt“ var frugtesløs. 2 Fore-spørgsler blev pænt besvarede, hvorimod et tredje, trods vedlagt Svarporto, ikke blev besvaret. Det er mere end beklageligt.

Hvis du som har Vandrebogen læser disse Linjer, eller du maaske ved hvem, der har den, saa hjælp venligst til at den omg. bliver sendt til

*Antonny Storgaard,  
Løgstrup.*

### **Erindringer fra en bevæget Tid**

*Af Gunnar Storgaard  
(Fortsat)*

Jeg blev af Tolstrup sendt til en af hans gode Venner og en af de trofaste Medkæmpere, Dr. Rask i Selde i Salling, som skulde sørge for at faa mig midlertidig anbragt i Sikkerhed. Forinden jeg rejste fra Aarhus, havde der været nogen Diskussion om, hvorvidt det var muligt at finde en eller anden Udvej for at beholde de bedste af de, der maatte gaa „under Jorden“ her hjemme, i Ste-

det for at sende dem til Sverige. Hvis Kampen skulde fortsættes, ville der jo blive Brug for alle, der kunne og ville gøre en Indsats.

Man havde Planer om at etablere Lejre under Dække af Spejdere og lignende. Tolstrup spurgte om jeg kunde tænke mig at være med til Opretelsen af en saadan Lejr med den Risiko, der selvsagt vilde være forbunden med et saadant Foretagende. Danmark er jo et lille Land og har ikke de naturlige Skjulesteder, der egner sig for Partisan-krig. Selvfølgelig valgte jeg dette frem for at blive sendt til Sverige og komme til at gaa uvirksom derovre. Fra Dr. Rask kom jeg til en Herregaard „Kjeldgaard“ helt oppe i Nordsalling. Her blev jeg taget meget godt imod af Godsejer Jacobsen. Af Forsigtighedshensyn blev jeg installeret i et tomt Værelse ved Køkkenet, velforsynet med Tobak og Bøger, og fik Paabud om at være fuldkommen stille, naar der var nogen i Køkkenet. Hertil skal bemærkes, at Godsejeren var ugift og ikke havde anden Hjælp end en Husbestyrerinde og en Kone, der kom og hjalp med Madlavningen. Det var, naar denne Kone var gaaet, at jeg blev lukket ud af mit Bur og fik min Mad. Samme Husbestyrerinde talte gebrokket dansk, og det var faktisk medvirkende til, at jeg fik et mindre Chock. Den første Dag jeg boede der var der Gæster, saa da maatte jeg overhovedet ikke lade mig se. Hen paa Eftermiddagen kom Husbestyrerinden og serverede et kongeligt Maaltid for mig, det hele blev sat ind til mig i en Fart, mens Damen forklarede mig, hvorfor der var Folk i Køkkenet det meste af Dagen, og at jeg maatte være meget stille med Servicet o. s. v. Med en mægtig Appetit gik jeg igang med det herlige og overdaadige Maaltid, serveret paa kongeligt Porcelæn og ægte Sølvgafler og Skeer. Men Appetitten var nær gaaet Fløjten, da jeg opdagede, at baade Knive, Gafler og Skeer paa Skaftet var dekoreret med Hagekors. Dette i Forbindelse med Husbestyrerindens daarlige Dansk satte min „Spekulator“ i Sving. I første øjeblik var det Angst og Skræk. Det hele virkede saa underlig mystisk, husk mine Nerver var paa Højkant. De sidste Ugers enerverende Tilværelse hjemme i Aarhus, en noget hovedkulds Flugt, vildfremmede Mennesker og Omgivelser, og saa dette halvtyske Sprog og Hagekors paa Sølvtøjet. Naa, efter nærmere at have overvejet Situationen faldt jeg dog saa meget til Ro, at min sunde Fornuft fik Overtaget, og jeg kom til det Resultat, at der maatte være en fornuftig Forklaring paa Fænomenet, for hverken Tolstrup eller Dr. Rask vilde sende mig lige Armene paa Tyskerne. Forklaringen kom den næste Dag, da Godsejeren var helt alene hjemme, og han kom og lukkede mig ud og tog mig med en

Tur rundt i de mange Værelser i Hovedbygningen. Vi endte til sidst oppe under Taget, hvor han havde indrettet en dejlig Taglejlighed den eneste Del af Huset, som egentlig blev brugt.

Mens jeg gik rundt og saa paa Bøgerne paa Hylderne og Malerier og Billederne paa Væggene, opdagede jeg et Billede af Brygger Carl Jacobsen, Carlsberg. Der var Forklaringen paa Hagekorsene. Godsejeren var en Slægtning af Carl Jacobsen, og det var ikke Hagekors, men Carlsbergs Varemærke, Solkorset, og det vender den modsatte Vej af Hagekorset. Hvad Husbestyrerinden angaar, fik jeg senere at vide, at hun var Chekkisk. Hvordan hun var havnet paa „Kjeldgaard“, ved jeg ikke, og det vedkom jo heller ikke hverken mig eller nogen. Jeg boede der en Ugestid og havde det dej-

ligt. Fred – Stilhed – Ro – kort sagt en vidunderlig Hvile for trætte Nerver.

Indtil en Dag Dr. Rask kom paa Besøg medbringende Besked om, at jeg næste Dag skulde rejse til Struer og derfra tage med Færge eller rettere Postbaaden til Venø, hvor der paa Havnen vilde staa en Mand med et rødt Tørklæde om Halsen, hos ham skulde jeg spørge om Vej til „Sommerlyst“, saa vilde Resten gaa af sig selv. Naa, jeg tog saa en hjertelig Afsked med Godsejeren den næste Dag og rejste til Struer, var der ved Aftens-tid og indlogerede mig paa et Hotel for Natten, hvorefter jeg gik ud for at faa undersøgt, hvornaar Postbaaden sejlede.

*(Forts. i næste nr.)*

---

## Peder Nielsen Storgaard i Forstanderskabet

1841—1851

III.

### Et Par Smaating

Uddrag fra den gamle Forhandlingsprotokol. Fra et Møde sidst paa Sommeren 1847:

„For det Tilfælde, at den Indiske Colera skulde ytre sig, bestemte Forstanderskabet i dette Møde, at 2 Mænd i hver By skulde udnævnes, hvilke, tililgemed en at Forstanderskabets Medlemmer, skulde paase, at Renlighed, samt hvad Forordn. af 19 Juni 1847 § 19 fordrer, bliver iagttagne overalt. – For Hinge: Pedersen, Jens Overby og Præsten. For Astrup: Niels Albertsen, Laust Jensen og Niels Christensen. For Frausing: Glud, Skrædder Hørdum og Peder Storgaard.

Det besluttedes, efter forudgaaet Bekendtgørelse, at disse Mænd skulde den 9. Oktober efterse, hvorvidt Beboerne holdt sig Forordningens Bydende efterrettelig“.

Det er altsaa kun godt hundrede Aar siden, der blev truffet saadanne Foranstaltninger, selv i Landkommunerne, mod denne Sot. –

Fra et Møde den 11. November 1847:

„Forstanderskabet erholdt under 20. Oktober en Opfordring fra Boye, Hagemann og Vestrig, til at colligere til Fordel for de under Uvejret den 3. August skadelidte Beboere at Fiskbæk-Vorde Sogne, samt 6 Gaardfæstere under Thiele Gods.

Det tilsendtes disse Herrer, at i Hinge Vinderslev allerede er blevet indsamlet Hjælp til disse skadelidte Beboere – nemlig til Beboerne i Vorde

og Fiskbæk, samt at Listerne skulle blive Dem tilbagesendte“.

Vi ranker os paa vore Forfædres Vegne. Jo, for allerede inden Hjælpeaktionen er traadt i Funktion, har de Hingemænd handlet ud fra den Tankegang, at hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp. De har foretaget et Sammenskud og sendt Midlerne til deres nødstedte Standsfæller i Fiskbæk, Løgstrup og Vorde, for at de ikke skulde omkomme at af Sult. Dette drages til Minde for deres Efterkommere nu i tredje eller fjerde Led.

## Museum i Hinge

Gennem længere Tid har Lærerinde, Frk. Hansen, Hinge, indsamlet mange forskellige gamle Sager til et paatænkt Museum. Ligeledes har mange Beboere vist Sagen stor Interesse ved til samme Formaal at undersøge Lofte og andre Gemmesteder og skænket mange pæne, gamle Ting.

Ved en Forevisning i Gaar hos Frk. Hansen i Hinge Forskole var der mødt en hel Del at Sognets Beboere for at se paa Samlingen, og efter en Sammenkomst i Skolens Lokaler takkede P. Nielsen, Hedehusgaard, og P. M. Lykkegaard, Hinge, Frøken Hansen for det store Arbejde og den Interesse, hun havde vist Sagen. Der oprettedes en Forening til at føre Sagen videre og bevare de gamle Ting fra Hinge Sogn.

Til Bestyrelsen valgtes Rasm. Rasmussen (Zimmer), Hinge, Frk. Hansen. P. Nielsen. Laur. Storgaard, Tanghus, Fru Anna Nielsen, Hinge Højgaard. Niels Overby, Hingeballe og Chr. Storgaard, Nørskovlund.